

Проповед 313

Вяра без граници

Прочит: Матей 15, 21 - 28

Скъпи братя и сестри,

1. Въведение. Ние живеем в едно общество, което се бори срещу границите. Ние, хората, не обичаме да се ограничаваме и обичаме да прекрочваме границите и забраните. Човек се стреми непрестанно към нови неща и постижения, които предполагат да се прекрочват все нови и нови граници, и това е видно от човешката история. Човек обаче не е готов да прекрочва границите по отношение на вярата. Ние сме готови да прекрочим всяка една граница, но не и по отношение на Бога. *На един млад мъж му предстояло да завърши гимназия. От дълго време той не откъсвал очи от един спортен автомобил в близкия магазин и тъй като знаел, че баща му можел да си го позволи, му казал, че мечтае това да е подаръкът му за завършването. Този ден приближавал и младежът започнал да очаква от баща си знаци, че е купил колата. На самия ден баща му го извикал в кабинета си. Казал му, че е горд да има толкова добър син и че много го обича. После му дал красиво опакована кутия. Любопитен, но и леко разочарован, синът отворил кутията и намерил вътре красива Библия с кожена подвързия, на която със златни букви било избродирано името му. Ядосан, той изкрещял: **Имаш толкова пари и ми подаряваш Библия!** Младият човек изхвърчал бясно от кабинета на баща си и малко след това напуснал и дома си. Минали много години. Младият мъж пожънал успехи в бизнес начинанията си. Имал красива къща и чудесно семейство. Баща му обаче бил много стар и той решил да отиде при него. Дватамата не се били виждали от деня, в който синът бил завършил гимназия. Преди обаче да успее да организира пътуването си, синът получил съобщение, че баща му бил починал и му завещал цялото си богатство. Трябвало да замине веднага, за да се погрижи за подробностите. Когато пристигнал в бащината къща, сърцето му се изпълнило с тъга и съжаление. Започнал да преглежда документите на баща си и между тях намерил все още новата Библия, точно както самият той я бил оставил преди години. Със сълзи на очи започнал да прелиства страниците. Бащата грижливо бил подчертал стиха от евангелието на Матей 7, 11: **“И така, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на децата си, колко повече вашият Отец, Който е на небесата, ще даде добри неща на тези, които искат от Него!”** Докато мъжът четял тези думи, от кутията на Библията изпаднал ключ за кола с името на търговеца, в чийто магазин била изложена така желаната от него спортна кола. До името на търговеца била датата на завършването му и думите: **“ПЛАТЕНА 100%”**. Бог е за нас един такъв добър баща. Той желае доброто ни и е приготвил за нас добри неща. Той ни е дал своята благодат и дара на вечния живот. Въпросът е дали обаче ние съзнаваме какво Бог ни е дал, колко голям е дарът, който имаме в ръцете си, и дали съзнаваме колко голяма е силата, с която Бог ни е дарил. И в тази връзка трябва да си зададем няколко въпроса: Готови ли сме да се доверим на Бога? Да Му се доверим и да знаем, че всичко, което Той ни дава, е добро за нас. Готови ли сме да слушаме Божия глас? Бог често ни говори, но ние не сме готови или не искаме да Го слушаме, понеже не ни казва това, което искаме да чуем. И третият въпрос е: Ако сме му се доверили и сме чули това, което Той има да ни каже, готови ли сме да живеем според това, което Бог иска от нас? Това е тайната на вярата – да се доверим, да слушаме и да живеем според това, което Бог иска от нас. Нашата вяра спира някъде по средата. Ние казваме, че се доверяваме, казваме, че искаме и слушаме Божия глас, но не сме готови да изпълняваме и да покажем вярата си на практика. Словото ни казва, че дори ако имаме вяра колкото синапово зрънце, което е било най-малкото познато зрънце по онова време, ще можем да преместваме планини. С малко вяра могат да се направят велики неща. Ние се нуждаем от вяра, от вяра,*

която е жива, от вяра, която е действена, от вяра, която следва Бога. Такава беше вярата на жената, описана в днешния текст – вяра, която прекрачваше границите на нормалното, вяра, която беше готова да премества планини, вяра, каквато всички ние трябва да имаме.

2. Тир и Сидон. Исус Христос се оттегли от Юдея и се озова в Тир и Сидон. Тир е бил прочут търговски град във Финикия и средоточие на Финикийското богатство и сила. Намирал се е по крайбрежието на Средиземно море и, според разделението на земите от времето на Исус Навин, той е влизал в пределите на Асировото наследство, но не бил подчинен, тоест там са останали да живеят езичници. Тир е "Сидонска дъщеря", но скоро надминал Сидон и другите финикийски градове. Всеобщата история ни казва, че Тир е владеел моретата и е извличал голямо богатство и сила от многобройни селища върху бреговете на Средиземно море и Атлантическия океан. Старият Завет представя тиряните като хора горделиви и сластолюбци, предадени на всичките грехове, които съпътстват голямото богатство и преуспяване. За идолопоклонството и нечестивостта им, против тях и града им в Библията са произнесени присъди. Градът е разрушен веднъж от Навуходоносор, а после и от Александър. По-късно е подчинен от римляните и продължава да цъфти до едно известно време с търговия. В 58 г. след Христа, в Тир се основава Християнска църква, там се провеждат и няколко събора. Сидон днес се нарича Сайда; някога славен Финикийски град, разположен при Средиземно море, двадесет мили на север от Тир и двадесет на юг от Бейрут. Един от най-древните градове на света. Сидонците са били прочути с търговията си, богатството си и преуспяването си, с изкуството си в мореплаване, астрономия, домостроителство, стъклоделие, и др. Имали са едно удобно пристанище, което днес е засипано с пясък и достъпно само за малки корабчета. Те са били подчинявани последователно от Вавилон, Египет, Селевкидите и Рим. Много от сидонците стават последователи на Христос. След смъртта на Стефан, словото Божие се проповядва и на Сидонските евреи, а на път за Рим, апостол Павел намерил доста приятели в Сидон. Това е малко информация за двата града, в които Исус се намираше. Очевидно е, че хората, живеещи там, се променят след срещата на Исус с една жена от този район. Фактът, че там възникват църковни общества, е многозначителен. Целта на този разказ е очевидна – Исус иска да покаже, че евангелието е предназначено и за езичници.

3. Жената езичница. Исус Христос отива в Тир и Сидон с очевидното намерение да си почине. Уморен от споровете с фарисеите, Той иска да възстанови силите си. Така Той отива в този езически край. Тъкмо пристигнал, там се появява една жена: ***"И, ето, една ханаанка излезе от онези места и извика: Смили се над мене, Господи, Сине Давидов! Дъщеря ми жестоко страда, обладана от бяс."*** За жената получаваме оскъдна информация, ние не знаем името и, социалния статус или семейното и положение. Първо, тя е ханаанка, тоест не е израилтянка, не принадлежи към Божия народ, което автоматично, поне според израилтяните, я изключва от плана за спасение. Второ, тя има проблем: от текста научаваме, че има една единствена дъщеря, но тази дъщеря страда. И то страда жестоко, обладана от бяс. Страданието и е било толкова голямо, че е станало непоносимо за майката. Трето, тя знае къде да отиде, когато има проблем. Вероятно тази жена беше опитала всичко. Вероятно беше ходила по лекари и лечители, навсякъде беше търсила решение на проблема си, но дъщеря и си оставаше болна, никой не можеше да и помогне. По някое време тя беше чула за Исус. Исус Христос вършеше чудеса недалеч от Тир и Сидон, изцеляваше хора, даваше нов живот, променяше живота на хората. Един ден Исус се появи близо до дома ѝ и тогава жената разбра – това е моят шанс. Исус е Този, Който може да разреши моя проблем, Исус е Този, Който може да премахне болката от живота ми. Интересно е, че за тази жена Исус не е поредният лечител или чудотворец, тя знае точно при Кого отива – отива право при Исус, знае името Му, нарича го Господ и син на Давид. Тези думи ясно подчертават, че тази жена знае, че Исус Христос е Месията, тя знае, че това е Спасителят на света. Удивително е, нали? В предната глава виждаме спорове между Исус и фарисеите – хората, които познават добре Писанията, които са изследвали пророчествата. Тук виждаме една жена, езичница, вероятно не много учена, но и която беше открила Месията, която беше разбрала, че Този, Когото юдеите очакват, че Този, Който ще умре за греховете на света, и Който може да отстрани всеки проблем, болка и страдание, е Исус Христос, Давидовият син. Тя е открила, че Той е Този, Който може да спаси нея и дъщеря ѝ, Този, Който може да направи замъртвялото отново живо, който може да даде нова посока на всеки един човешки живот. Тя

знае и вярва, че Исус Христос може да се справи с проблема ѝ. Затова отива и се предава на Неговата милост: **“Смили се!”** Вярата на тази жена може да ни накара да се замислим и да позволим на нашата вяра да излезе от рамките, в които самите ние сме я затворили.

3. Вярата. За вярата е говорено много и многократно сме се опитвали да я обясним по много начини. Тя в края на краищата си остава нещо, което не можем да обясним, но когато го имаме, когато имаме вярата, ние можем да бъдем истински щастливи. Има много начини, по които хората се опитват да станат щастливи. За мен обаче единственият начин да станем истински щастливи е да вярваме в Бога. И все пак, какво е вярата? Задали на един човек същия този въпрос и той разказал следната история: *Исках да се науча да карам колело. Изглеждаше прекрасно да седнеш на седалката и да хвърчиш по улиците. Щях да звъня със звънеца и децата щяха да се отдръпват, за да ми направят път. Така изкарах колелото на майка ми от бараката, в която то обикновено стоеше. Опитвах да го карам, като поставях единия крак върху педала, а другия на земята, за да имам по-голяма сигурност. Така се упражнявах в продължение на много седмици. Но това не беше каране на велосипед, такова каквото си го представях. След известно време баща ми дойде и ми каза: “Така не се кара колело, трябва да се осмелиш веднъж и да стъпиш и с двата крака на педалите.”* Така понякога е и с вярата, трябва да се осмелиш да вярваш истински, да допуснеш Бог да действа в теб, не да стоиш с единия крак на педалите, а с другия на земята, защото така няма да можеш да бъдеш истински щастлив. Успехът на вярата и християнския живот се корени в доверието в Бога. Само така можем да се научим да вярваме и живеем истински. Можем да отбележим три важни неща по отношение на вярата на тази жена:

3.1. Целеустремена вяра – жената знае към Кого да се обърне. Жената отива при Исус, за да търси помощ. Тя знае, че Той е Единственият, Който може да ѝ помогне. Затова и отива точно при Него. Това е важно качество на вярата – тя трябва да е целеустремена, ние трябва да живеем с вяра, насочена към Бога. Жената знае – нейният шанс е само при Исус – при никой друг, затова тя остава и не иска да се отдели от Него. Такава трябва да бъде и нашата вяра – тя трябва да бъде насочена към Христос, трябва да е съсредоточена в Христос, трябва да има своята основа в Христос. Такава ли е вярата ни? Това ли е начинът, по който живеем? Вярата ни често е далече от вярата на жената от Тир и Сидон. Ние вярваме в какво ли не, опитваме какво ли не, но често ни липсва именно това, което тя направи – да се хване за Него и да не Го изпуска. Толкова упорити ли сме във вярата си? Толкова упорити ли сме в молитвата си? Имаме ли такова доверие на Бога? Вярата трябва да бъде целеустремена. Тя трябва да е закотвена здраво в Исус Христос, защото Той е надеждата – надеждата на всеки един човек, надеждата на този свят. Имайте такава вяра и след като знаете към Кого да се обърнете, хванете се за Него и никога не Го изпускайте. Исус Христос е надеждата на този свят, ние нямаме по-сигурна надежда от Него. Нека вярата ни да бъде закотвена в Него.

3.2. Вяра, която не се предава. Втората важна характеристика на вярата на жената е, че тя не се предава. Това е важна характеристика на вярата. Истинската вяра не се предава при никакви обстоятелства. Когато си повярвал в Истината, когато знаеш, че Исус е истината, тогава, каквото и да ти говорят хората наоколо, колкото и да те заплашват, каквото и да ти предлагат, не може и не бива да се отказваш, вярата в Исус не може да бъде заменена с нито едно от нещата, които този свят предлага. Тази жена не се отказа и продължаваше да настоява за помощта на Исус, въпреки че Сам Той и отказваше. Исус и отказа цели три пъти. Първо, Той не и отговаряше. **“Но Той не ѝ отговори нито дума.”** Как може такава отношение, се питаме ние. Къде е Божията любов? Защо Исус отхвърля така тази жена, която идва с толкова голям проблем? Истината е, че не знаем. Но знаем, че понякога Бог мълчи. И ние не знаем причината, не знаем дали изпитва вярата ни или просто времето за отговора не е дошло. За жената това мълчание трябва да е било страшно. Тя обаче не се отчая и не се разочарова. Продължи да стои там и да моли. Сигурно не е повторила молбата си само веднъж, молила е като човек, който знае, че това е единственият му шанс. Молеше се на Исус толкова упорито, че накрая учениците не издържаха: **“Учениците дойдоха и Му се молеха, като казваха: Отпрати я, защото вика след нас.”** Това са Христовите ученици, такива сме и ние понякога – Господи, махни тези хора, защото много ни досаждат, дай им каквото искат, само и само да ни оставят на мира. Тогава Исус отказа за втори път: **“Аз не съм изпратен при други овцен при изгубените овце от Израелевия дом.”** Сигурно

има много истина в това изявление. Исус идва най-напред при народа на Израел, на тях трябва да се проповядва благовестието. В Матей 10, 5-6 се казва: **“Тези дванадесет души Исус изпрати и им заповяда: Не отивайте при езичниците и в самарянски град не влизайте; но по-добре вървете при изгубените овце от Израелевия дом.”** По ясно не може да се откаже. Моето спасение не е за теб, не е за вас, то е за вашите съседи, така че не се надявай. Вместо да се откаже обаче, жената още повече се приближава: **“А тя дойде, кланяше Му се и казваше: Господи, помогни ми.”** Отказът на Исус още повече засилва молбите на жената, тя не само се моли но и му се кланя, влага всичко от себе си и показва, че няма намерение да се отказва. Тогава Исус за трети отказва: **“Той отговори: Не е прилично да се вземе хлябът на децата и да се хвърли на кученцата.”** Едва ли може да се направи по-безсърдечно изявление. Исус нарича нея и нейния народ кученца. Обичайното обръщение, с което юдеите наричали езичниците около себе си, е „кучета“. Исус нарича жената и нейните сънародници умалително “кученца”, но пак ясно подчертава разделението. Всеки един човек би се отчаял, може би в днешното общество Исус би бил набързо осъден заради думите Си. Жената обаче не се отказа – тя продължаваше да стои и да не отстъпва. Вярата, която устоява на такова голямо предизвикателство, е истинска и жива. Такава вяра наистина не може да не успее – вяра, която знае в какво е вкоренена и на Кого трябва да се надява.

3.3. Вярата, която е обречена да успее. След като Исус и отказа за трети път, жената продължи разговора оттам, където Исус спря. **“А тя каза: Така е, Господи; но и кученцата ядат от трохите, които падат от трапезата на господарите им.”** Съзнавате ли колко сила има в тези думи, колко преклонение и колко голяма увереност в Божествената сила на Исус Христос. Да, казва жената, вярно, ние сме малки и нищожни, по нищо не се отличаваме от кученцата, но ние ще бъдем благодарни дори и на трохите от Твоята благодат и сила. Вижте каква вяра има тази жена. Тя напълно съзнава колко велик и могъщ е Бог, нещо, което Неговите ученици така и не успяха да разберат. Нейната вяра кара самият Божий син да възкликне: **“О, жено, голяма е твоята вяра; нека бъде според желанието ти. И в този час дъщеря ѝ оздравя.”** Това е вярата, за която Исус говори и която очаква от нас. Тази вяра, която може да премества планини и която е уверена в успеха на всяко дело, което е поверено в Божиите ръце. Тази вяра е обречена да успее, това е вярата, която може да преодолява всяко едно препятствие. Вярата е доверие в силата на Бога. Този Бог, **“Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как няма да ни подари заедно с Него и всичко?”** (Римляни 8, 32). Истинската, здраво вкоренена в Исус вяра на тази жена беше обречена да успее.

4. Нашата вяра - заключение. Каква е нашата вяра? Това всеки един може да прецени сам за себе си. Важно е да помним – не бива да поставяме граници на вярата си. С вяра всичко е възможно. Не бива да позволяваме на нашите човешки предразсъдъци и слабости да ни отделят от Бога. Научете се да вярвате безгранично на Бога. Исус Христос, Който е дал живота Си за вас, няма да ви даде нищо, което не е добро за вас. Жената, която се бореше за живота на своята дъщеря, може да бъде добър пример за всеки един от нас. Не се отказвайте, борете се, вярвайте, че за Бога няма нищо невъзможно. Бог е властелинът на цялата вселена, никой и нищо не може да Го спре, дори и трохите от Неговата благодат са предостатъчни за нас. Ние трябва да се научим да се доверяваме много повече на Бога, отколкото на самите себе си. Бог е този, Който може да насочи живота ни в правилната посока. А без вярата сме загубени. Нека Бог да ни дава сили да не поставяме граници на вярата си, да не се ограничаваме и да не забравяме, че както карането на колелото не е възможно без да стъпим и с двата крака на педалите, така и вярата няма да бъде истинска, ако не се доверим напълно на Бога и не се отпуснем в Божиите ръце. Трябва да живеем със съзнанието, което псалмистът има в себе си: **“Обаче аз винаги съм с Тебе, Ти ме хвана за дясната ми ръка. Чрез съвета Си ще ме водиш и след това ще ме приемеш в слава. Кого имам на небето освен Теб? И на земята не желая друг освен Тебе. Чезне плътта ми и сърцето ми; но Бог е сила на сърцето ми и вечният ми дял. Защото, ето, тези, които се отдалечават от Тебе, ще погинат... Но за мен е добре да се приближа към Бога; Теб, Господи Йехова, направих прибежището си, за да възгласявам всички Твои дела.”** Доверете се на Бога, Той е единствената ни надежда. Не поставяйте граница на вярата си. И тогава ще видим много чудеса в живота си и в живота на дружи хора. Амин.